

е била винагы далечъ отъ сѣкое тлѣніе. Нарича сѣ кринъ, който никога не е изгѣбвалъ вѣлообразната си красота, ако и да е изникналъ междѣ трѣніеты на общето злощастіе. Нарича сѣ небе, защото отъ неѣ е огрѣвало слънцето на правдата. Нарича сѣ градина затворена, гдѣто сатанинскый змій не е дързнулъ да излѣе смъртоносната си отрова. Нарича сѣ Рай, гдѣто е процѣтѣло животното дърво. Нарича сѣ гора висока на Свѣтыната, която никогы не е былъ покрывалъ грѣховніатъ потопъ; но ни едно отъ тѣѣ имена не е толко прилично на Дѣвата, колкото онова, сѣ което ѣ нарича дѣхътъ въ пѣсень-та на пѣсниты утро, зора: „Ктѣ сѣ ꙗ проницѣюща ѣ ꙗки ѣтро?“⁽¹⁾ и на истина колко подобіе има междѣ Дѣва, и междѣ зората? ражда сѣ отъ сѣтелныты възсточны врата свѣтлоносната, и розочервена зора сѣ шафраночервена краска сѣ лицето, украсена сѣ шипкы (триандафилы), накытена сѣ цвѣтіѣ, и нагыздена сѣ крѣнове. И на днешній день сѣ ражда отъ таинственніѣ възстокъ: освѣщенната ѣтроба на Богоматерь Янна, порфирородната царица на звѣздыты, пречистата Отроковица, която носи отъ горѣ на лицето си шипкыты на една небесна, и непорочна красота; на гърдыты си крѣнове на една прѣсносѣща, и чиста невинность, тѣѣ цѣто сѣ вижда единъ възходѣшенъ на благодатиты Рай. Зората ражда свѣтлоносното слънце, и въ рожденіето мѣ престанватъ звѣздыты, птычетата пѣѣтъ сладко, вѣга тѣмнината, а непостоянната лѣна сѣ прикрыва отъ срама си, и тѣѣ огрѣва златозарніѣтъ день. И пречистата Маріѣмъ ражда таинственното слънце, което освѣщава сѣкого челоуѣка, който дохожда на свѣта, и въ рожденіето мѣ престанка многобожіето на лѣстивыты Ідолы; оустата на свѣщенныты Прѣотци непрестанватъ отъ да пѣѣтъ едно твърдѣ богословско пѣніе отъ едно непрестанно славословіе; изгѣбватъ сѣ до край най-мрачныты символы на ветхыѣ законъ; и непостоянното събраніе на невѣрнициты покрыва себе си отъ срама си чрезъ покрывалото на мѣлчаніето, и тѣѣ мрачната ноцѣ на невѣжеството сѣ преобрѣща на единъ свѣтлый день на познаніе; день на обновленіе, и спасеніе: „Ктѣ сѣ ꙗ проницѣюща ѣ ꙗки ѣтро?“ О свѣтаѣ, и свѣтлоносна зоро, ты си свѣтообразніѣтъ прѣтеча на слънцето на слабата; ты росната хладина на Божіѣта свѣтлина; ты най-радостніѣтъ

[1] Глав. 6.